

[Ib Nørlund.]

kunne erkende visse realiteter, selv om de har slået omhyggeligt dyrkede fordomme i stykker.

I modsætning til, hvad man har præket, er sagen jo den, at den socialistiske verden i dag udgør den afgørende stabiliserende og håbgivende faktor i den internationale situation. Økonomisk er den fri for plager som inflation, arbejdsløshed, krise og indsnævring af markedet. Politisk har udviklingen omkring Vietnam, Mellemøsten, afspændingen i Europa vist dens stabiliserende virkning i folkenes fælles interesse. Det er ej heller fra den kant, at Danmark modtager trusler og ringeagtsytringer som dem, der kommer fra såkaldt allierede. Det er dog kendsgerninger, der burde tages i betragtning for en politik, som vil udnytte Danmarks og Nordens muligheder i vor tids verden.

Fra den tredje verden udgår der også forandrende kræfter. Det er klart, at den tid nu rinder ud, hvor u-lande blot optrådte som billige råstofleverandører, mens multinationale monopoler skovlede profitten ind. I virkeligheden er dette oprør mod århundreders uretfærdighed en forudsætning for at løse u-landsproblemet. Det kan naturligvis skabe omlægningsproblemer i vor del af verden, navnlig hvis man vil lade monopolerne indtjening forblive uantastet, men disse problemer kan kun løses på grundlag af ligeberettiget behandling af de nye lande, ikke ved at optræde, som ØK gør over for dem.

Regeringen må sluttelig føle et særligt medansvar over for de folk, som lever i blodig fascistisk undertrykkelse i kraft af vore allieredes virksomhed. Jeg har ikke tid til at nævne alle dem, som tanken dér falder på, men vil nævne Chile. Regeringen har nu en særlig mulighed for at give det chilenske folk en håndsrækning i forbindelse med de løbende gældsforhandlinger. Men gør den det? Dens undvigende svar på mine spørgsmål derom lader desværre formode, at man vil begave juntastyret med særlig favorable vilkår.

Vi gennemlever en ansvarsfyldt periode, og jeg vil herfra rette en opfordring til offentligheden om med opmærksomhed at følge og medvirke i de afgørelser, der nu træffes.

Hvad angår de stillede dagsordensforslag,

skal jeg meddele, at vi, både hvad EF og NATO angår, finder vurderinger deri, som vi må anse for uholdbare og urigtige og ikke kan tilslutte os.

Honoré (KrF):

Jeg takker for udenrigsministerens afbalancerede og forsigtige redegørelse. Hr. K. B. Andersens dagsordensforslag vil blive drøftet i vores gruppe, men jeg tror, at det vil blive velvilligt behandlet.

Dette er den første generelle udenrigspolitiske debat, kristeligt folkeparti deltager i. Derfor vil jeg forudskikke nogle enkelte overvejelser af principiel karakter.

Vi driver udenrigspolitik som et lille lands udenrigspolitik og ikke som en mellemstor magts. Vi kan aldrig få noget førerskab, og vi kan ikke forvente, at der vil blive taget så meget hensyn til, hvad vi mener, ønsker og foreslår. Som et lille land ligger det i sagens natur, at vi er fundamentalt afhængige af, hvad man beslutter i de mellemstore lande eller i supermagterne, medens omvendt disse lande ikke er afhængige af os. Indsigten i dette forhold synes jeg ikke kommer tilstrækkeligt frem i SF's ordførers indlæg, men det er vilkårene for et lille lands udenrigspolitik.

Når vi har indset det, er der ikke så meget grobund for fornærmethed over, at lande som Frankrig eller USA har mere at skulle have sagt end gamle Danmark i det udenrigspolitiske samarbejde. Et lille land som Danmark er i meget høj grad henvist til et samarbejde med andre lande for ad organisatorisk vej at vinde større selvstændighed i forhold til venligtsindede eller fjendtligtsindede stormagter.

Det er endvidere helt afgørende for vort land, at vi ved, hvor vi hører til, altså hvor vi har vore venner, de neutrale, og vore modstandere. Vi skal kunne kommunikere, sameksistere og til dels samarbejde med dem alle, også med vore modstandere. Men vi skal også vide, hvor vi selv står, og gøre forskel på ven og modstander. Der er ingen grund til at skjule, at Vesteuropas og Danmarks modstandere er de kommunistiske diktaturstater i Central- og Østeuropa, der både militært, ideologisk og organisatorisk tilstræber at indføre samme styreform også hos os. Deres parole om fred ophever ikke ét øjeblik denne langsigtede målsæt-